यदा प्रकृष्टा मन्येत सर्व्वास्तु प्रकृतीर्भृशं ।
अत्युच्छ्रितं तथात्मानं तदा कुर्व्वीत विग्रहं ॥ १७० ॥
यदा मन्येत भावेन हृष्टं पुष्टं बलं स्वकं ।
परस्य विपरीतं च तदा यायाद्रिपुं प्रति ॥ १७१ ॥
यदा तु स्यात् परिक्षीणो वाहनेन बलेन वा ।
तदासीत प्रयत्नेन शनकैः सान्त्वयन्नरीन् ॥ १७२ ॥
मन्येतारिं यदा राजा सर्व्वथा बलवत्तरं ।
तदा द्विधा बलं कृत्वा साधयेत् कार्य्यमात्मनः ॥ १७३ ॥
यदा परबलानां तु गमनीयतमो भवेत् ।
तदा तु संश्रयेत् क्षिप्रं धार्म्मिकं बलिनं नृपं ॥ १७४ ॥
निग्रहं प्रकृतीनां च कुर्य्याद्योऽरिबलस्य च ।
उपसेवेत तं नित्यं सर्व्वयत्नैर्गुरुं यथा ॥ १७५ ॥
यदि तत्रापि सम्पश्येद्दोषं संश्रयकारितं ।
सुयुद्धमेव तत्रापि निर्विशङ्कः समाचरेत् ॥ १७६ ॥
सर्व्वोपायैस्तथा कुर्य्यान्नीतिज्ञः पृथिवीपतिः ।
यथास्याभ्यधिका न स्युर्मित्रोदासीनशत्रवः ॥ १७७ ॥
आयतिं सर्व्वकार्य्याणां तदात्वं च विचारयेत् ।
अतीतानां च सर्व्वेषां गुणदोषौ च तत्त्वतः ॥ १७८ ॥